

bestyrelser, herunder Amtsraadene, indenfor hvis Omraade den paagældende Omlægning tænkes foretaget, kan rejse Sager om Ændring i Landets kommunale Inddeling. Endvidere foreslaar man under Numrene 2 til 5, at saadanne Sager kan rejses af visse Grupper af kommunale Vælgere eller Grundejere. Man har i saa Henseende ment at burde henlægge denne Ret til de samme Grupper, som i Medfør af § 3 i Lov Nr. 379 af 28. Juni 1920 kan medvirke til Gennemførelsen af en Indlemmelsessag. Dog har man anset det for rimeligt — saaledes som Tilfældet ogsaa nu er f. Eks. ved Sogneadskillelser — at give Flertallet af de kommunale Vælgere i et Omraade, som ønskes omlagt, Adgang til at rejse Sag herom, idet det formentlig i saa Henseende vilde være at gaa for vidt at benytte Reglen i § 3 a, i Loven af 28. Juni 1920, hvorefter Tilslutning skulde kræves fra tre Fjerdedele af Omraadets kommunale Vælgere, og hvorved Ønsker blandt Vælgerne om en kommunal Omlægning i Virkeligheden vilde faa langt vanskeligere ved at gøre sig gældende end tilsvarende Ønsker hos Grundejerne.

I Paragraffens 2. *Stykke* gives der nærmere Vejledning med Hensyn til Andragendets Affattelse og Indsendelse til Ministeriet. Det sikres herved, at det formelle Grundlag for Andragendet er i Orden og, hvad der er af Vigtighed, at der altid i disse Sager ved deres Forelæggelse for Indenrigsministeren skal foreligge Udtalelser fra saavel de direkte interesserede Kommunalbestyrelser som fra Amtsraad og Amtmand.

Til §§ 02—03.

Medens Indlemmelsesloven af 28. Juni 1920 i § 8 bestemmer, at Indenrigsministeren, saafremt de to Kommunalbestyrelser ikke er enige om en Indlemmelse, skal udnævne en Kommission paa 5 Medlemmer til Udarbejdelse af Vilkaar m. v., har der ikke hidtil været foreskrevet noget tilsvarende med Hensyn til de andre Arter af Omlægning af Kommunegrænser. Den i Indlemmelseslovens § 8 omhandlede Kommission ned sættes for den enkelte Indlemmelsessag

og bestaar — foruden af en af Indenrigsministeren udnævnt Formand — af 4 Medlemmer, hvoraf de 2 udpeges af vedkommende Byraad, 1 af vedkommende Sogneraad og 1 af vedkommende Amtsraad, alle udenfor de nævnte Raads Midte. Kommissionens Sammensætning af som Regel lokale Medlemmer udpegede af de interesserede Kommunalraad vil ganske naturligt kunne medføre, at de paagældende Medlemmer hovedsagelig føler sig som Advokater for deres respektive Kommuner. Dertil kommer, at Kommissionernes Opgave hidtil havde været at udarbejde Vilkaar for Indlemmelser, som i mange Tilfælde maatte anses for at være saa godt som besluttede, medens Spørgsmaalet om Indlemmelsen burde foretages, i Virkeligheden har ligget udenfor Kommissionernes Kompetence. Da Ændringerne i Indlemmelsesloven i 1927—28 blev drøftet i Rigsdagen, kom man gentagne Gange ind paa Spørgsmaalet om Indlemmelseskommissionernes Kompetence. Et Medlem af vedkommende Folketingsudvalg afæskede Indenrigsministeren en Udtalelse om, hvorvidt det falder indenfor Indlemmelseskommissionernes Arbejdsomraade at fremkomme med Indstilling overfor Ministeriet med Hensyn til, om Indlemmelse af vedkommende Distrikt bør finde Sted eller ikke, eller om Kommissionerne kun har til Opgave at forelægge Forslag til den Afregning mellem Kommunerne, som Indlemmelsen maatte foranledige, samt eventuelt tillige at fremskaffe en Opgørelse over Indlemmelsens økonomiske Virkninger for de interesserede Parter. Ministeriet svarede herpaa, at selve Indlemmelsesspørgsmaalet — om Indlemmelse skal foretages eller ej — verserer direkte mellem Ministeriet og de paagældende Kommunalbestyrelser, hvorimod Indlemmelseskommissionens Opgave er efter Lovens § 8 at fremkomme med Indstilling angaaende Ordningen af de af Indlemmelsen følgende økonomiske Mellemværender, som nævnes i Paragraffen. Overfor dette kom der i vedkommende Udvalgsbetænkning et Ønske frem om, at Kommissionsmedlemmerne under vedkommende Sags Behandling blev sat i Stand til at fremsætte deres Syn paa hele Indlemmelsesspørgs-